

ALBERT CAMUS

(Mondovi, Algèria 1913 – Villeblevin, França 1960)

Novel·lista, assagista i dramaturg, continua sent un dels autors francesos més llegits. La seva obra reflecteix la filosofia de l'absurd, la sensació d'alienació, però també la dignitat i la fraternitat humanes.

“Admirable conjunció d’una persona, una acció i una obra!, en paraules de Sartre. La biografia de Camus ens mostra un home que sempre va pendre una posició compromesa i ètica enfront dels fets històrics i que rebutjava la injustícia, la violència, els dogmatismes...

De pare francès (mort el 1914, a la I Guerra Mundial) i de mare néta d'emigrants menorquins, neix a l'Algèria ocupada per França. És educat per l'àvia materna, en un barri pobre de l'Alger, on viurà fins a l'any 1940.

El 1935 es gradua en Filosofia. Una tuberculosi li impedeix dedicar-se al que volia, la docència. Comença a col·laborar, doncs, en diversos diaris : *Diari del Front Popular, Alger-Republicain...* Funda el *“Théâtre du Travail”*

I participa a la redacció de l'obra *Revolta a Astúries*.

Arran de la publicació de l'article *La misèria de la Kabylia* , el Govern General d'Algèria tanca el diari. No trobant feina, el 1940 es trasllada a París, on entra a treballar al *Paris Soir*. Allà es relaciona amb Jean-Paul Sartre, al costat del qual desenvolupa la seva carrera d'escriptor i filòsof. El 1952, trenca la relació amb Sartre, perquè no li comparteix simpaties amb les teories stalinistes. Aquest mateix any, dimiteix de la UNESCO, arran de l'admissió de l'estat espanyol.

Durant la Gerra Mundial, és membre actiu de la Resistència i de la Federació Anarquista. En aquesta època, col·labora amb el diari *Le Monde Libertaire* i dirigeix la publicació clandestina , *Combat*.

El 1957 rep el Premi Nobel de Literatura per la seva important creació literària: ofereix una part de diners del premi als refugiats de la dictadura franquista a França.

Mor el 1960 a conseqüència d'un accident de cotxe, viatjant amb el seu editor, Gallimard. A la butxaca se li va trobar el manuscrit de la seva darrera novel·la, *El primer home*.

ALBERT CAMUS

(Mondovi, Algèria 1913 – Villeblevin, França 1960)

Novel·lista, assagista i dramaturg, continua sent un dels autors francesos més llegits. La seva obra reflecteix la filosofia de l'absurd, la sensació d'alienació, però també la dignitat i la fraternitat humanes.

“Admirable conjunció d’una persona, una acció i una obra!, en paraules de Sartre. La biografia de Camus ens mostra un home que sempre va pendre una posició compromesa i ètica enfront dels fets històrics i que rebutjava la injustícia, la violència, els dogmatismes...

De pare francès (mort el 1914, a la I Guerra Mundial) i de mare néta d'emigrants menorquins, neix a l'Algèria ocupada per França. És educat per l'àvia materna, en un barri pobre de l'Alger, on viurà fins a l'any 1940.

El 1935 es gradua en Filosofia. Una tuberculosi li impedeix dedicar-se al que volia, la docència. Comença a col·laborar, doncs, en diversos diaris : *Diari del Front Popular, Alger-Republicain...* Funda el *“Théâtre du Travail”*

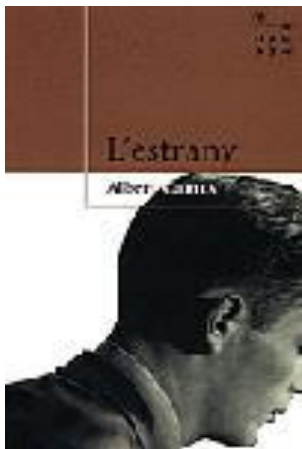
I participa a la redacció de l'obra *Revolta a Astúries*.

Arran de la publicació de l'article *La misèria de la Kabylia* , el Govern General d'Algèria tanca el diari. No trobant feina, el 1940 es trasllada a París, on entra a treballar al *Paris Soir*. Allà es relaciona amb Jean-Paul Sartre, al costat del qual desenvolupa la seva carrera d'escriptor i filòsof. El 1952, trenca la relació amb Sartre, perquè no li comparteix simpaties amb les teories stalinistes. Aquest mateix any, dimiteix de la UNESCO, arran de l'admissió de l'estat espanyol.

Durant la Gerra Mundial, és membre actiu de la Resistència i de la Federació Anarquista. En aquesta època, col·labora amb el diari *Le Monde Libertaire* i dirigeix la publicació clandestina , *Combat*.

El 1957 rep el Premi Nobel de Literatura per la seva important creació literària: ofereix una part de diners del premi als refugiats de la dictadura franquista a França.

Mor el 1960 a conseqüència d'un accident de cotxe, viatjant amb el seu editor, Gallimard. A la butxaca se li va trobar el manuscrit de la seva darrera novel·la, *El primer home*.

**CLUB DE LECTURA
BIBLIOTECA DE CALONGE
19 de juny 2009 a les 18 :30h**

Sis dècades després de la seva publicació, *L'estrany* (1942), una de les novel·les més traduïdes del món, continua essent un dels best-seller a França.

Argèlia serveix de fons a *L'estrany* i a la majoria de les narracions següents. Tant a aquesta novel·la, com *El mite de Sísif*, com *Calígula*, parlem de l'absurd. “*Tot el que exalta la vida, augmenta al mateix temps la seva absurditat*”.

Meursault el protagonista, comet un crim absurd i, tot i no sentir-se'n responsable, no mostra cap sentiment de llàstima o penediment ni fa res per evitar la seva execució.

La passivitat i l'escepticisme caracteritzen el seu comportament davant “*la tendra indiferència del món*” i d'una societat que no busca la veritat.

“*Jo estava segur de mi mateix, segur de la meua vida i de la meua propera mort. No tenia res més que això. Però com a mínim, posseïa aquesta veritat...*”

Meursault encarna el sentiment d'apatia del ciutadà europeu d'entreguerres, que no controla ni entén el seu destí.

SEL.LECCIÓ BIBLIOGRÀFICA

Novel·la:

1942. L'estranger

1947. La pesta

1948. Cartes a un amic alemany

1956. La caiguda

1995. El primer home (pòstuma)

Teatre:

1938. Calígula

1944. El malentès

1948. L'estat de setge

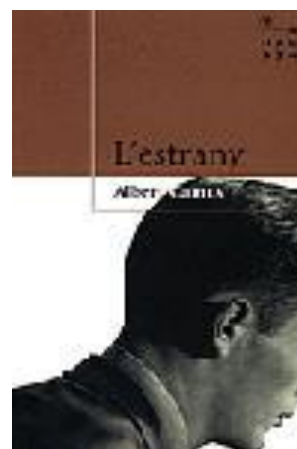
1949. Els justos

Filosòfica:

1942. El mite de Sísif

1951. L'home renovat

1957. Reflexions sobre la guillotina

**CLUB DE LECTURA
BIBLIOTECA DE CALONGE
19 de juny 2009 a les 18 :30h**

Sis dècades després de la seva publicació, *L'estrany* (1942), una de les novel·les més traduïdes del món, continua essent un dels best-seller a França.

Argèlia serveix de fons a *L'estrany* i a la majoria de les narracions següents. Tant a aquesta novel·la, com *El mite de Sísif*, com *Calígula*, parlem de l'absurd. “*Tot el que exalta la vida, augmenta al mateix temps la seva absurditat*”.

Meursault el protagonista, comet un crim absurd i, tot i no sentir-se'n responsable, no mostra cap sentiment de llàstima o penediment ni fa res per evitar la seva execució.

La passivitat i l'escepticisme caracteritzen el seu comportament davant “*la tendra indiferència del món*” i d'una societat que no busca la veritat.

“*Jo estava segur de mi mateix, segur de la meua vida i de la meua propera mort. No tenia res més que això. Però com a mínim, posseïa aquesta veritat...*”

Meursault encarna el sentiment d'apatia del ciutadà europeu d'entreguerres, que no controla ni entén el seu destí.

SEL.LECCIÓ BIBLIOGRÀFICA

Novel·la:

1942. L'estranger

1947. La pesta

1948. Cartes a un amic alemany

1956. La caiguda

1995. El primer home (pòstuma)

Teatre:

1938. Calígula

1944. El malentès

1948. L'estat de setge

1949. Els justos

Filosòfica:

1942. El mite de Sísif

1951. L'home renovat

1957. Reflexions sobre la guillotina